

בית המשפט העליון

ע"פ 7939/10 זדורוב נ' מדינת ישראל - תקציר פסק הדין

הוחלט ברוב דעות של השופטים י' עמית וצ' זילברטל לדחות את הערעור ולהותיר את הרשעתו של זדורוב על כנה, נגד דעתו החולקת של השופט י' דנציגר.

תמצית פסק דינו של השופט י' דנציגר

השופט דנציגר קבע בפסק דינו כי יש לקבל את הערעור ולהורות על זיכוי של זדורוב מחמת הספק.

1. תחילה דחה השופט דנציגר את טענות זדורוב בנוגע לקבילות ההודאות, לפיהן ננקטו כלפיו שלושה אמצעים פסולים בחקירה. השופט דנציגר הגיע לכלל מסקנה כי ההודאות נמסרו מרצונו החופשי של זדורוב ומבלי שהופעל עליו לחץ חיצוני פסול, שפגע בזכויות היסוד המוקנות לו או בטוהר ההליך הפלילי שהתנהל בעניינו. נמצא כי מצג השווא שהוצג לזדורוב בעניין מציאת דמה של תאיר ראדה ז"ל על כליו, לא שבר את רוחו או הביאו לידי מסירת הודאה, הגם שמדובר באמצעי גבולי ביותר. כך גם התבטאויותיהם השליליות של המדובב ארתור והחוקרים לגבי סנגורו של זדורוב, לא היה בהן כדי לפגוע בזכותו להיוועצות ולא הן שהניעוהו להודות. אשר לאמצעי פיתוי והשאה שנטען כי החוקרים והמדובבים הפעילו, נקבע כי קיימת בעייתיות באמרות מסוימות שהשמיעו החוקרים באוזני זדורוב, אולם הדבר אינו מצדיק את פסילת ההודאות, בעיקר מן הטעם שלא הובטחה לזדורוב טובת הנאה ממשית תמורתן. עם זאת, נקבע כי תהיה לכך השלכה על משקל ההודאות.

2. בהמשך, דן השופט דנציגר בטענות בנוגע למשקל ההודאות. ההודאה שמסר זדורוב למדובב ארתור נמצאה כבעלת משקל פנימי גבוה. נקבע כי לא מדובר בהודאה סתמית ו"רזה", אלא בכזו המשופעת בפרטים, בעלת היגיון פנימי ועקבית בעיקרה. נסיבות מתן ההודאה – באווירת "סוד" תוך שזדורוב לוחש ומרים את קולו לסירוגין – מצביעות במובהק על האותנטיות שלה. נקבע כי ההסברים שסיפק זדורוב בחקירה ובעדות ביחס להודאה לא היו משכנעים בלשון המעטה, ואינם מתיישבים עם טענתו לפיה הודה הואיל והשתכנע כי רצח את המנוחה וכדי לזכות בהקלה בעונשו. השופט דנציגר פסק, אפוא, כי הודאה זו מטילה צל כבד על שאלת חפותו ועל מהימנותו של זדורוב, בציינו כי ההגנה לא

התמודדה בטיעוניה עם השאלות והתמיהות המתעוררות ביחס אליה.

בשונה מההודאה לארתור, הרושם שעלה מההודאות שנמסרו בחקירה לא היה חד-משמעי ונחרץ. השופט דנציגר דחה את טענת זדורוב כי בחר להודות בחקירה מאחר שהחוקרים והמדובבים שכנעו אותו כי רצח את המנוחה בהתקף אי-שפיות ואיבד את זיכרונו לאחר מכן. נקבע כי תזה זו לא "טופחה" על ידי החוקרים או המדובבים וכי בשום שלב לא האמין זדורוב בנכונותה. עם זאת, נקבע כי לא ניתן לשלול את האפשרות שזדורוב בחר להודות מתוך תקווה לזכות בהקלה בעונשו בתמורה להודאה. לגופן של ההודאות, נקבע כי אמנם עולה מהן גרסה סדורה ומובנת, המתאפיינת במידת פירוט רבה יחסית, לרבות פרטים "קטנים" שנמסרו מיוזמתו של זדורוב; אולם, במעמד מסירת ההודאה הראשונה היה זדורוב פסיבי למדי, חלק ניכר מהמידע מסר במענה לשאלות החוקרים ולעיתים אף נדמה היה כי ניסה לרצות את חוקריו וחשש "לטעות" בתשובותיו. בשחזור, לעומת זאת, התנהלותו היתה עצמאית, רציפה ואקטיבית יותר. עוד צוין כי לא מן הנמנע שאמירותיו החוזרות של זדורוב כי אינו זוכר פרט זה או אחר של הרצח, נבעו מרצונו להציג מצג שלפיו הוא מתקשה להיזכר במידע או כי החסיר פרטים במתכוון כדי לשכנע כי אלו אינם בידיעתו, והכל כדי לשכנע בטענתו כי שכח את ביצוע הרצח. זאת ועוד, השופט דנציגר עמד על כך שקיימת מידת עקביות גדולה במיוחד בין ההודאה הראשונה שנמסרה בחקירה לבין ההודאה בשחזור וכי אלה מתיישבות בעיקרן גם עם ההודאה לארתור. עם זאת, בשלושה עניינים מרכזיים ניכר חוסר עקביות: תיאורו של זדורוב את תנוחת המנוחה לאחר הרצח, תיאורו את דרך יציאתו מתא השירותים שבו מצאה המנוחה את מותה ושאלת המניע לרצח. לבסוף, צוין כי ההודאה האחרונה שמסר זדורוב בחקירה רצופה היתה בשקרים ולכן אין לראות בה הודאה של ממש ואין להשוותה לגרסה הסדורה שהציג קודם לכן.

3. בשלב זה בחן השופט דנציגר את מידת ההתאמה בין ההודאות השונות לבין הממצאים האובייקטיביים הקיימים בתיק (ממצאי הזירה, ממצאי נתיחת הגופה ונתונים רלוונטיים נוספים). תחילה נבחנה השאלה אם טמון בהודאות מידע מוכמן ובאיזה היקף. נמצא כי יש לתת משקל מכריע לידיעתו של זדורוב כי לא ניתן היה לנעול מבחוץ את דלת תא השירותים שבו בוצע הרצח בשל פגם ייחודי במנעול, ולידיעתו כיצד עמדה המנוחה בזמן שגרונה שוסף. משקל גבוה ניתן לפרטים שמסר זדורוב לרעייתו בנוגע לרצח לאחר ששוחח עם ראובן ג'נאח, מעסיקו החדש, בערב של יום הרצח ("ילדה נפלה מאסלה בשירותים"); לידיעתו כי הרצח התרחש בתא השירותים השני; ולידיעתו כי למנוחה נגרמו פצעי הגנה בידיים וחתך לא עמוק בבית החזה, שנגרם ככל הנראה תוך כדי שיסוף הגרון. משקל מופחת ניתן לתיאור של זדורוב את חזותה ולבושה של המנוחה (ידע לתאר חלק

מפרטי הלבוש של המנוחה וצבעיהם, אך לא ציין כי לבשה מעיל שחור). משקל מופחת ביותר ניתן לפרטים שמסר זדורוב בקשר לדרך יציאתו מתא השירותים. עוד נקבע כי ידיעתו על קיומן של טיפות הדם שנראו בשירותי הבנים ביום הרצח וכן ידיעתו על כך שהמנוחה לא נאנסה, הן נתון ניטרלי שאין בו כדי להעלות או להוריד ממשקל ההודאות. הוא הדין ביחס לתיאור שמסר לגבי תנוחת המנוחה לאחר הרצח (מאחר שמסר גרסה לא עקבית בסוגיה זו, כשבתחילה מיקם את המנוחה במקום שגוי).

מנגד, שוכנע השופט דנציגר בקיומם של מספר פרטים מוכמנים "שליליים" שיש בהם כדי לגרוע ממשקל ההודאות: טענתו העקבית של זדורוב כי שיסף את מותנה של המנוחה, שאין לה כל אחיזה בחומר הראיות, משלא נמצאה כל פגיעה באזור זה של גופה; העובדה שלא מסר מיוזמתו ולא ידע להדגים בשום שלב את החתך העמוק והייחודי בשורש כף ידה השמאלית של המנוחה; וכן העובדה שבשחזור חלף זדורוב מספר צעדים על פני זירת הרצח, כשפניו מועדות לקומה העליונה, נתון שעל פניו אינו מתיישב עם זיכרון "חיי" ואותנטי של הזירה, ואולם נמצא כי נתון זה מוריד רק במידה מסוימת ממשקל ההודאות.

ניתוח המידע המוכמן שבהודאות הוביל את השופט דנציגר להתערב במספר קביעות של בית המשפט המחוזי, אך מסקנתו היתה כי זדורוב ידע למסור לא מעט פרטים מוכמנים, חלקם במשקל מכריע או גבוה, אשר תואמים את הממצאים האובייקטיביים הקשורים ברצח. עם זאת, צוין כי רובם המכריע של הפרטים המוכמנים נמסרו בהודאות בחקירה ולא בהודאה שנמסרה לארתור. בהודאה לארתור, שהיא בעלת משקל פנימי גבוה כאמור – ולמעשה היא הראיה המפלילה ביותר בתיק – לא מסר זדורוב כמעט כל פרט מוכמן, בוודאי לא כזה בעל חשיבות ממשית או כזה שניתן לאמת. זאת ועוד, נקבע כי לא ניתן להתעלם גם מהעובדה כי בהודאות קיימים מספר פרטים "שליליים" שאינם מתיישבים עם הממצאים, אשר יש בהם כדי להחליש את עוצמת הפרטים ה"חיוביים".

4. נוסף לאמור, מצא השופט דנציגר כי ישנם מספר נתונים וראיות אשר עומדים בסתירה להודאות ועל כן מפחיתים ממשקלן. בראש ובראשונה, הממצא שלפיו החתך בסנטרה של המנוחה נוצר על ידי סכין משוננת, העומד בסתירה להודאות. בעניין זה הפך השופט דנציגר את קביעת בית המשפט המחוזי, בהעדיפו את חוות דעתה המנומקת והמבוססת של ד"ר פורמן-רזניק על פני חוות דעתו הקצרה והלקונית של ד"ר זייצב. זאת, בין השאר, מאחר שנפל לטעמו פגם מהותי באופן שבו העריך בית המשפט המחוזי את מהימנותה האישית והמקצועית של ד"ר פורמן-רזניק, ומשום שהמשיבה לא הציגה חוות דעת נגדית אשר מתמודדת באופן ממשי עם נימוקיה ומסקנותיה של ד"ר פורמן-רזניק, ואף

לא זימנה את ד"ר זייצב לעדות נוספת, שבה ניתן היה לעמתו עם ממצאיה. הודגש כי אימוץ מסקנותיה של ד"ר פורמן-רזניק מלמד על סתירה בין הודאת זדורוב, שמסר בעקביות כי פגע במנוחה באמצעות אחת מהסכינים ששימשו אותו בעבודתו (כולן בעלות להב ישר), לבין ממצא אובייקטיבי בתיק. סתירה זו מחייבת מטבע הדברים הפחתה של ממש במשקל ההודאות.

5. ממצא נוסף שיש בו כדי לגרוע ממשקל ההודאות הוא קיומן של שלוש עקבות זרות במסלול יציאה מתא השירותים שבו בוצע הרצח. בהקשר זה נקבע כי אף אם נניח כי עקבות אלה שונות מהטביעות שנמצאו על מכנסי המנוחה, ללמדנו כי יתכן שלא מדובר בעקבותיו של הרוצח אלא של אדם אחר, עדיין נותרה שאלה זו ללא מענה ולכן היא גוררת הפחתה במשקל ההודאות. עוד נקבע כי שבעת מוקדי הדימום שנמצאו בראשה של המנוחה מפחיתים ממשקלן של ההודאות, הגם שבמידה מוגבלת בלבד. בנושא זה צוין שזדורוב לא מסר תיאור ההולם את גרימתן של שבע חבלות בראשה של המנוחה (בין אם נגרמו ממכות ובין אם מנפילות). ואולם, נמצא כי לחסר זה עשויים להיות שני הסברים אפשריים, שאינם משוללי יסוד: האפשרות כי מדובר בחבלות שנגרמו במסגרת מאבק מהיר ולא מתוכנן ולכן זדורוב לא זכר את התרחשותן או סבר כי מדובר בפרט טפל; ולחלופין, האפשרות כי זדורוב נמנע במתכוון מלציין בשל רצונו להציג את המעשה באור פחות שלילי ואלים או בשל רצונו לחזק את הרושם כי איבד את זיכרונו לאחר הרצח. בשל כך נפסק כי חוסר זה מחייב הפחתה מסוימת ומוגבלת בלבד במשקלן של ההודאות. הוא הדין בנוגע לעדויותיהם של התלמידים אלון וזולין, שאינן עולות בקנה אחד עם השתלשלות האירועים לפני הרצח, כפי שתוארה על ידי זדורוב. בעניין זה סבר השופט דנציגר כי אי-הוודאות של העדים אלון וזולין לגבי מסגרת הזמנים הרלוונטית; הימנעותם מקביעה נחרצת לפיה לא עלה אחרי המנוחה אף אדם במדרגות; טווח הראיה המוגבל שלהם; והעובדה שלא הקדישו לפרטי האירוע תשומת לב מיוחדת – כל אלו צריכים להוביל להפחתה מצומצמת, לכל היותר, במשקל ההודאות. נתון נוסף שנדון, אשר אינו מתיישב כביכול עם הודאותיו של זדורוב, הוא היעדר ממצאים פורנזיים הקושרים את זדורוב לזירת הרצח. נקבע כי אמנם נתון זה מעורר תמיהה בנסיבות העניין, אך אין לייחס לו משקל מפליל או מזכה. זאת, הואיל ולא נמצא טעם לחרוג במקרה דנא מהגישה המקובלת בפסיקה, שלפיה אין בהיעדרו של ממצא פורנזי חיובי כדי להשליך על שאלת אשמתו של הנאשם.

6. על יסוד הניתוח שלעיל, קבע השופט דנציגר כי ההודאות, כשלעצמן, הן בעלות משקל גבוה למדי, בפרט ההודאה לארתור. ברם, שקלול הצטברות הנתונים והראיות "מפחיתי המשקל" – הפרטים המוכמנים השליליים והראיות הסותרות, חלקן ראיות פורנזיות-אובייקטיביות בעלות עוצמה – הוביל לקביעה כי משקל ההודאות הוא בינוני,

לכל היותר. משכך, קבע השופט דנציגר כי בנסיבות המקרה דרושה תוספת ראייתית "מסבכת" מסוג סיוע על מנת להרשיע את זדורוב על סמך הודאותיו, ואין להסתפק בתוספת "מאמתת" בלבד. נמצא כי קיימת בחומר הראיות ראיית סיוע בדמותו של מידע מוכמן שמסר זדורוב בהודאותיו בנוגע לצורת עמידתה של המנוחה בזמן הרצח. צוין עם זאת, כי לא מדובר בראיה חיצונית לזדורוב, אלא כזו שמקורה בהודאות עצמן. לראיה זו הצטרפו מספר ראיות נסיבתיות מחזקות, שאינן יכולות לשמש כראיות סיוע, כשלעצמן, בנסיבות העניין: בחירת זדורוב לזרוק את המכנסיים שלבש ביום הרצח יומיים לאחר מכן, וכן גרסתו השקרית ביחס לסוג המכנסיים שלבש; אינדיקציות שונות המלמדות על התעניינותו בסכינים ובשימוש בהם (אוסף הסכינים; כתבות שנמצאו במחשבו); ושקריו הרבים בחקירה ובעדות.

7. לצד זאת, נקבע כי סימני הדם שנמצאו על מכנסי המנוחה הנחזים להיות טביעות נעליים, אינם יכולים לשמש כתוספת ראייתית להודאות. בעניין זה קיבל השופט דנציגר את קביעתו של בית המשפט המחוזי כי יש לדחות את חוות דעתו של מומחה ההגנה, בודזיאק, שלפיה לא ניתן לקבוע כי מקורם של סימני הדם בטביעות נעל דווקא, לא כל שכן בנעליו של זדורוב. נקבע כי בחוות דעתו של בודזיאק נפלו מספר פגמים משמעותיים, המשליכים במישרין על מהימנותה ומקצועיותה. ואולם, בניגוד לקביעת בית המשפט המחוזי, קבע השופט דנציגר כי יש לדחות גם את חוות דעתו של מומחה התביעה, שור, שלפיה קיימת סבירות גבוהה ביותר כי מקורם של סימני הדם בנעליו של זדורוב. זאת, על שום שני טעמים עיקריים: האחד, אי-התאמה בולטת לעין בין ממצאיו של שור לבין הטביעה המובהקת ביותר שנמצאה על המכנסיים (טביעה מס' 1); השני, קשיים אינהרנטיים הנוגעים לתחום השוואת טביעות נעל, שעליהם עמד בית המשפט העליון בפסק הדין בעניין מצגורה, ואשר באים לידי ביטוי ברור ומוחשי בתיק הנוכחי. בהתחשב בטעמים אלו ובשים לב למשמעות המכרעת שעשויה להיות לראיה זו בתיק שלפנינו, קבע השופט דנציגר כי לא ניתן לבסס על חוות הדעת של שור ממצא בדבר התאמה בין סימני הדם שעל המכנסיים לבין נעליו של זדורוב ברף ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי.

במענה לעמדתו של השופט עמית בסוגיה זו, קבע השופט דנציגר כי הגם שגישתו של השופט עמית שובה את הלב, היא מעוררת קושי. זאת, מאחר שהתחום של השוואת טביעות נעליים הוצג לבית המשפט כתחום מדעי על ידי המומחה עצמו ובמידה מסוימת גם על ידי המשיבה, וכן משום שגישה זו עלולה להוביל לעקיפת הדרישה כי ראיות מדעיות תיבחנה בהתאם למבחנים המקובלים בפסיקה ביחס לראיות מסוג זה. החשש הוא כי במקרים שבהם יתעורר קושי בביסוס תוקפה המדעי של הראיה, "הפתרון" לכך יהיה בעקיפת הדרישה לביסוסה ככזו, אף שהיא "מתיימרת" להיות מדעית. כמו כן, נקבע כי אין

בגישת השופט עמית כדי לתת מענה מלא לקשיים הטמונים בתחום זה, כפי שנסקרו בעניין מצגורה. מכל מקום, קבע השופט דנציגר כי בחינת סימני הדם על המכנסיים על פי דרך הניתוח שהציע השופט עמית – כראיה נסיבתית שאינה כפופה למבחנים כמותיים וקשיחים – מובילה גם היא למסקנה כי אין לבסס ממצא על חוות דעתו של שור בתיק שלפנינו. יצוין כי השופט זילברטל נמנע מלהכריע בסוגיה זו ולפיכך פסק הדין בעניין מצגורה עומד על מכונו והוא ההלכה המחייבת בנושא.

8. משנמצאה התוספת הראייתית הדרושה (ראיית סיוע), הגיע השופט דנציגר למסקנה כי לכאורה קיימת תשתית ראייתית המאפשרת את הותרת הרשעתו של זדורוב על כנה. ואולם, בסופו של יום, לאחר התלבטות, החליט לזכות את זדורוב מחמת הספק מאחר שסבר כי נותר בכל זאת ספק סביר באשמתו. השופט דנציגר הדגיש כי התשתית הראייתית בתיק אינה עשויה מקשה אחת. פנים שונים לה, קוטביים לעיתים, המוליכים למסקנות שונות ומנוגדות. נותר מקונן בו החשש כי הספק העולה מהתיק אינו ספקולטיבי או תיאודטי גרידא, אלא כזה שיש לו אחיזה ממשית בראיות. נקבע כי ספק זה מעוגן בתמיהות העולות מההודאות עצמן – מקיומם של "דברי מה חסרים" ומ"דברי מה סותרים", הטמונים בהן גם יחד, כאשר הכוונה היא לתיאורו העקבי של זדורוב בדבר שיסוף מותנה של המנוחה, שאינו תואם את הממצאים; החסרתו את חיתוך שורש כף ידה השמאלית לאחר התמוטטותה; פסיחתו על זירת הרצח בעת השחזור, כשפניו לעבר הקומה העליונה, באופן שאינו מתיישב עם זיכרון "חי" ואותנטי של הזירה – זיכרון שהיה מצופה שיהיה בתודעתו של הרוצח. הספק עולה גם מקיומן של ראיות אובייקטיביות בתיק, המקשות על גיבוש מסקנה חד משמעית בדבר אשמת זדורוב ואשר אינן נותנות מנוח. מדובר בעובדה שהחתך בסנטר המנוחה נגרם באמצעות סכין משוננת, עובדה שאינה מתיישבת עם תיאורו של זדורוב כי ביצע את הרצח באמצעות אחת מסכיני העבודה שלו ובעקבות הנעליים הזרות בתא השירותים, שאין חולק כי אינן שלו ואשר קושרות אדם אחר לזירת הרצח. השופט דנציגר סבר כי לא ניתן לומר שמקבץ ראיות זה הוא בגדר תהיות וקושיות בעלמא, אלא שמדובר ברצף ראייתי החותר תחת גרסת המשיבה ומכרסם באשמתו של זדורוב. לכך הצטרפו, בעוצמה פחותה אמנם, העובדה שלמנוחה נגרמו שבע חבלות ראש, שאינן עולות מתיאורו של זדורוב; וכן העובדה שהתלמידים שנתקלו במנוחה סמוך לפני שעת הרצח לא הבחינו באדם המתעמת עמה או עולה בעקבותיה במדרגות, בניגוד לתיאור שמסר.

9. בנסיבות אלה, פסק השופט דנציגר כי לא ניתן לקבוע מסקנה חד משמעית בהתאם לרף ההוכחה הנדרש בדין הפלילי בדבר אשמתו של זדורוב. בצד זאת, הוא ראה להדגיש כי מדובר במקרה גבולי, המצוי כ"פסע" מהרשעה, וכן כי האפשרות שזדורוב הורשע על לא עוול בכפו אינה גבוהה ומחייבת התרחשות של סדרת צירופי מקרים נדירה.

תמצית פסק דינו של השופט י' עמית

השופט עמית הצטרף לחלקים ניכרים מפסק דינו של השופט דנציגר, אך בניגוד לדעתו, קבע כי מכלול הראיות אינו מותיר כל ספק סביר באשר לאשמתו של זדורוב ברציחתה של תאיר ראדה ז"ל.

1. השופט עמית הדגיש כי הרשעתו של זדורוב ניצבת על שלושה נדבכים עצמאיים: התוודותו בפני המדובב, הודאתו בפני חוקריו, והשחזור שביצע. על שלושה נדבכים אלה נערמות ראיות נוספות.

התוודותו של זדורוב בפני המדובב היא התוודות אותנטית שיש ליתן לה משקל רב. המדובב רכש את אמונו של זדורוב, הותיר לו חופש בחירה ולא השיג את גבולות אוטונומיית הרצון שלו. זדורוב דיבר כביכול אל המדובב בקול רם המופנה אל אוזני החוקרים ומכשירי ההאזנה שסבר כי אולי הושתלו בתא, אך במקביל לחש דברים אל אוזני המדובב בלבד. במהלך התוודותו חשף זדורוב פרטים אותנטיים מהרצח, כגון הכנסת אוזניות נגן המוסיקה אל מתחת לחולצתו לפני הרצח כדי שלא תתלכלכנה, תוך שהוא מסביר למדובב אודות עורקי הצוואר ודרך השיסוף של הצוואר.

הודאתו של זדורוב – אף אחת מעילות הפסילה של הודאות לפי החוק והפסיקה לא התקיימה. זדורוב אינו נאשם רפה שכל, חלש אופי או רגיש ושברירי, אלא אדם חשדן שהשופט דנציגר תיאר כ"אדם ערני, שקול ומחושב, שהשקיע מאמצים רבים בהערכת מצבו הראייתי". ההודאה כללה פרטים מוכמנים שיכולים היו להיות ידועים רק לרוצח, כמו חוסר האפשרות לנעול את תא השירותים מבחוץ ואופן עמידת המנוחה בעת שיסוף גרונה.

השחזור שביצע זדורוב כלל אלמנטים המעידים על האותנטיות שלו, לרבות האופן בו הדגים כיצד נחלק בזריזות מתא השירותים החוצה מעל דלת התא הנעולה.

2. בפסק דינו התייחס השופט עמית לשתי הסוגיות המרכזיות עליהן השתיתה ההגנה טענותיה:

(-) להב הסכין – השופט עמית נכון להצטרף למסקנתו של השופט דנציגר שאימץ את חוות דעתה של ד"ר פורמן-רזניק לפיה החתך בסנטר נעשה על ידי להב משונן, אך

לדעתו משקלו של נושא זה זניח למדי. זאת, בין היתר, בהינתן העובדה שזדורוב השליך לדבריו את הלהב לאחר הרצח וזה לא נמצא עד היום; בהינתן האפשרות כי ברשות זדורוב היה גם להב משונן (קיימות סכינים יפניות עם להב משונן); בהתחשב בכך שזדורוב אפילו לא נשאל על ידי ההגנה בעדותו בבית המשפט אודות להב הסכין; בהינתן שגם ד"ר קוגל מטעם ההגנה לא מצא כלל להתייחס לנושא זה במסגרת חוות דעתו; בהינתן קשיים מסויימים בחוות דעתה של ד"ר פורמן-רזניק ונוכח כלל אי התערבות ערכאת הערעור בכגון דא; בהינתן שזדורוב עצמו סיפר כי השחזי את הלהב; ובהינתן המרווחים הזעירים של 1 מ"מ בין הנקודות המהוות יחדיו את השריטה באורך של 8 מ"מ - השריטה שעליה בעיקר נסמכת חוות דעת ד"ר פורמן-רזניק – מה שמעיד לכאורה על סכין משוננת שהיא קטנה מכדי לשמש לצורך שיסוף הגרון.

(-) טביעות הנעליים הנוספות בתא השירותים - השופט עמית קבע כי אין לראות בהן ראיה קונקלוסיבית לזכות זדורוב, באשר ניתן להסבירן באפשרות הסבירה כי הוטבעו על ידי מי מהאנשים הרבים שנכחו בזירה. בהקשר זה, הדגיש השופט עמית כי לאחר גילוי הגופה נכנסו אל חדר השירותים לפחות 15 אנשים; כי רק עשרה מתוכם תחקרו כחודש לאחר הרצח אם מי מהם הותיר את העקבות; וכי מדובר בתא שירותים קטן ביותר, הצר מלהכיל יותר מאדם אחד או שניים. מכאן האפשרות הסבירה ביותר, כי במהלך המהומה ששררה עם גילוי הגופה וכניסתם של הפרמדיקים והשוטרים לתא השירותים, והניסיון לחלץ בהמשך את הגופה מחוץ לתא, אחד הנוכחים הותיר את טביעת הנעל המדוברת. עוד הצביע השופט עמית על כך שעקבות הנעליים אינן משרטטות "מסלול יציאה" מהתא.

3. בנושא טביעות הנעליים על מכנסיה של המנוחה, ובהתייחס להלכת מצגורה, השופט עמית הביע עמדתו כי אין לבחון את הדברים באספקלריה של ראיה מדעית הטעונה הערכות כמותיות וביסוס סטטיסטי, אלא מדובר במומחיות של השוואה, בדומה למומחיות בנושאים שונים, כמו השוואת תרמילים וקליעים או השוואת כתבי יד, תחומים בהם נהוג לנקוט בסולמות ובמדרגים שונים על מנת "לתרגם" לבית המשפט את מידת ההתאמה על פני רצף אפשרויות חיוביות או שליליות. לאחר שהיה נכון לנקוט זהירות יתרה בעת בחינת הראיה, השופט עמית מצא כי ניתן לאמץ את הקביעה באשר להתאמה הסוגית בין טביעת הנעל לזו של זדורוב, להבדיל מהתאמה ייחודית לנעלו של זדורוב. אלא שגם ככזו, טביעת הנעל מהווה ראיה עוצמתית בהתחשב בכך שמדובר בסוג נעל נדיר ביותר.

4. השופט עמית הציג את המארג הראייתי הכולל העומד לחובת זדורוב, בין היתר, פרטים מוכמנים שהיו בדיעתו, שקרים רבים מספור בהם הסתבך כבר בתחילת חקירתו, שורה של ראיות נסיבתיות, וקווים לדמותו של זדורוב.

זדורוב העיד על עצמו כמי שעלול לאבד שליטה, שאז לא כדאי לעמוד בדרכו; זדורוב טען כי ילדי בית הספר נהגו לקלל אותו, והוא חושש שהתנהגות זו הובילה אותו לידי שיגעון ורצח הילדה; זדורוב התעניין בסרטי "סנאף", כפי שהתגלה מבדיקת המחשב בביתו; הוא החזיק בביתו אוסף סכינים, ודיסק עם תמונות של מאות סכינים הכולל הסברים לגבי אופן השימוש בהם; הוא גילה בקיאות לכאורית באשר לעורקי הצוואר ואופן השיסוף; והוא הסתובב עם סכין באופן קבוע.

זדורוב שיקר בחקירתו לגבי מקום הימצאו בסמוך לשעת הרצח; הוא ידע לספר כי צווארה של המנוחה שוסף; כי שעה היה מגולגל בצמה ללא גומיה (הגומיה אכן נמצאה על פרק כף ידה); הוא ידע באיזה תא שירותים נרצחה המנוחה; וכבר בערב הרצח ידע לספר לאשתו כי קרה משהו לילדה בשירותים בבית הספר, על אף שהדבר לא היה אמור להיות בידיעתו.

זדורוב סיפר כי בסמוך לאחר הרצח, לאחר שהקיא ורעד בשירותי הגברים, הוא הלך לחדר המורים כדי לשתות קפה – מה שמתיישב היטב עם עדותה של הפסיכולוגית של בית הספר, שבאותה שעה הבחינה בפירת הקפה בחדר המורים בזדורוב שהתנהג "בתנועתיות נסערת".

זדורוב זרק את להב הסכין לאחר הרצח, וזה מעולם לא נמצא; זדורוב זרק את מכנסיו יומיים לאחר הרצח, ואלה לא נמצאו מעולם; זדורוב הסתבך במסכת של שקרים בנוגע למכנסים, לגביהם טען שהם חלק מחליפה שאף אחד מבני משפחתו לא הכיר ושלא נמצאה בחיפוש בדירתו; זדורוב סיפר למדובב שאין סיכוי שימצאו את מכנסיו שכן זרק אותם "בשקית בתוך שקית" והשליך אותם במקום שבו שופכים בטון; זדורוב כיבס בעצמו את החולצה שלבש ביום הרצח, אף שברגיל לא נהג לעשות כביסה; סוליית נעליו של זדורוב נמצאו "נקיות להפליא", אף שמדובר בנעליים עימן עבד בעבודות השיפוץ, והוא הביע בטחונו מול המדובב כי נעליו נקיות.

5. בהתחשב בהתוודותו של זדורוב בפני המדובב; בהודאתו בפני חוקריו; בשחזור שביצע; בשורת הפרטים המוכמנים שרק הרוצח יכול היה לדעת; באותנטיות וב"אותות האמת" שאפיינו חלקים מהתוודותו, מהודאתו ומהשחזור; השקרים הרבים מספור עמם הסתבך זדורוב כמעט בכל נושא ונושא הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, וקביעות בית משפט קמא אודות חוסר מהימנותו; סמיכות הזמן והמקום לזירת הרצח, בהינתן שהרוצח היה מישהו שהכיר את בית הספר ולא עורר חשד, בהינתן שבשער בית

הספר עמד שומר ולא ידוע על אדם זר שחדר לבית הספר, ובהינתן שהמנוחה החליטה ספונטנית שלא להיכנס לשיעור; הזמינות לסכין, ההתעניינות בסכינים, אוסף הסכינים; הידע לגבי עורקי הצוואר והביטחון של הרוצח כי יעלה בידו לבצע את זממו, בזמן בו שהו תלמידים ומורים בבית הספר, בהינף סכין ומבלי שהמנוחה תספיק אפילו לצעוק; הרצח בוצע ביום האחרון לעבודתו של זדורוב בבית הספר; החדרת קיסם למנעול המקלט דקות ספורות לפני שהמחפשים הגיעו למקלט, כאשר זדורוב הוא היחיד שהיתה לו הזדמנות לעשות כן והיחיד שהייתה לו סיבה להקשות על פתיחת המנעול, שכן הותיר במקלט את תיקו ובו מכנסיו; ההתנהגות המוזרה של זדורוב בחדר המורים לאחר הרצח; הידיעה של זדורוב בערב הרצח כי ילדה נרצחה בשירותים; השלכת המכנסים מייד לאחר שנתאפשר לזדורוב ליטול את התיק מבית הספר והשקרים הרבים מספור בנושא זה; כביסת החולצה וסוליות הנעליים הנקיות; ומתן משקל מה לטביעת הנעליים על מכנסי המנוחה – אלה בתמצית שבתמצית עיקרי הדברים בגינם קבע השופט עמית כי מכלול הראיות בתיק אינו מותיר כל ספק סביר בדבר אשמתו של זדורוב ברצח המנוחה, ועל כן דין ערעורו להידחות.

תמצית פסק דינו של השופט צ' זילברטל

השופט זילברטל הצטרף לדעתו של השופט עמית על מרבית נימוקיו, בהדגישו את ההודאה-התוודות של זדורוב בפני המדוכב כהודאת אמת, על פי כל המבחנים המשמשים את בית המשפט לבחינת הודאות. על הודאה-התוודות זו, ניתן לומר במידה גבוהה של בטחון, כי ניתן לבסס עליה הרשעה, והיא מצטרפת למארג הראייתי שנסקר בהרחבה על ידי השופטים דנציגר ועמית. לסופו של יום, על רקע המארג הראייתי המרשיע הכולל, הגיע השופט זילברטל למסקנה כי אין בפנינו נתון שבהיותו בלתי מוסבר מחייב זיכוי, ועל כן לא נותר בלבו ספק שהרוצח הוא זדורוב.